

at gjøre opmærksom paa, og det er dette, at naar der i det foreliggende Lovforslag staar, at Loven af 27de April 1883 skal vedblive at gjælde, indtil Konventionen af 6te Mai 1882 falder bort, er det ikke saa lige en Sag at sige, hvornaar det Tidspunkt indtræffer, hvor denne Konvention kan paastaas at være bortfalden. Det er tværtimod et Spørgsmaal, som maasse kan være noget indviklet. Der siges vel i saa Henseende i Motiverne til Lovforslaget, som jo først er fremsat i Landsthinget, at i Artikel 39 i Konventionen staar, at den skal gjælde indtil eet Aar efter, at den af nogen af de kontraherende Magter maatte blive opsagt. Men dette er ikke nøiagtigt; man kan maasse endogsaa sige, at det strengt taget slet ikke er rigtigt. Som det vil erindres, gaar Artikel 39 i Konventionen ud paa, at Konventionen skal gjælde i 5 Aar fra det Tidrum, hvor den maatte blive sat i Kraft, og i disse 5 Aar kan den ikke opsiges af nogen af de kontraherende Magter i den Betydning, at den bortfalder, forinden disse 5 Aar ere forløbne. Den kunde med 12 Maaneders Varjel opsiges af en af de kontraherende Magter, saaledes at vedkommende Land traadte ud af Konventionen efter de 5 Aars Forløb, men derimod var Konventionen ikke bortfalden i det Hele. Naar man læser videre i Artikel 39, staar der nemlig, at skulde derimod Konventionen blive opsagt af en af de Magter, der have undertegnet den, skal den vedblive at bestaa mellem de andre kontraherende Magter, medmindre disse ligeledes opsiges den. Der er altsaa den Mulighed, at en eller flere Magter opsiges Konventionen og altsaa træde ud af dette Forhold, men det har ikke til Følge, at Konventionen bortfalder; den bliver tværtimod ved at bestaa, saa længe der endnu er to Magter, der ere enige om at opretholde den. Det var jo Danmark, Tydskland, Belgien, den franske Republik, England og Nederlandene, som tiltraadte denne Konvention, hvortil, saavidt jeg veed, Norge og Sverige ikke ere med; i det mindste vare de da ikke med til at begynde med, om de senere have tiltraadt den, maa jeg tilstaa, jeg ingen Oplysning har om. Men det var i hvert Fald en Række Magter, der sluttede sig til denne Konvention. Dersom nu en eller flere af dem for sit Vedkommende opsiges Konventionen, har det ikke til Følge, at den bortfalder; for de Andre Vedkommende, som ikke have opsagt den, bliver den ved at holde sig ud over de 5 Aar, saaledes at den fremtidig af hver enkelt Magt kan opsiges med et Aars Varjel for dens Vedkommende. Naar der derfor i Lovforslaget staar, at Loven af 27de April 1883 skal ved-

blive at gjælde, indtil Konventionen af 6te Mai 1882 maatte bortfalde, saa er det et vagt og uklart Udtryk, for Meningen kan dog vel neppe være den, at Loven skal blive ved at bestaa, selv om der maatte være ifkun to Magter tilbage, som ikke havde opsagt Konventionen. Det turde i alt Fald jo være et Spørgsmaal, som maatte tages under Overveelse, om det i det Tilfælde, at de fleste Magter frasagde sig Konventionen med betimeligt Varjel, saa vilde være helbigt og tilraadeligt for Danmarks Vedkommende — som den jo paa Grund af Rysforholdene berører saa særdeles meget — at holde fast ved Konventionen. Jeg veed ikke, om den ærede Minister eller Koncipienten af dette Lovforslag — det er jo Ministeren, som svarer for det her — har tænkt paa dette; det vil i hvert Fald interessere mig at høre, hvad den ærede Minister mener herom, om det er Meningen med Lovforslaget, at Danmark skal være bundet til Konventionen, saalænge den overhovedet bestaar mellem to Magter, uden Hensyn til, om de fleste Magter maatte have frasagt sig den, eller hvad der er Meningen dermed. Forvrigt skal jeg gjentage, for ikke at blive misforstaaet, at jeg er ganske enig med Tanken i Lovforslaget, nemlig den, at man vedbliver at lade disse Forhold bestaa indtil videre, saaledes som de nu ere ordnede, og at det saa senere skulde tages under Overveelse, om der maatte blive Grund til at gaa bort derfra. Men det er kun dette, jeg vil sige, at naar man redigerer en Lov, maa den dog redigeres saaledes, at man med Klarhed kan se, hvad Meningen er, og i Særdeleshed, naar Loven sættes et Tidspunkt, hvor dens Gyldighed skal ophøre, maa det være klart, hvilket Tidspunkt, der er ment.

Judenrigsministeren (Ingerslev):

Det ærede Medlem erklærede sig jo enig i Tanken i Lovforslaget og vilde ogsaa være med til at give den nuværende Lov længere Varighed; han var kun betænkelig ved et enkelt Punkt angaaende Artikel 39 i Konventionen, og da det ærede Medlem, saavidt jeg forstod, oplæste de Ord, det kommer an paa, behøver jeg ikke at gjentage dem. Den Indvending, det ærede Medlem nævnte, kan ganske rigtig fremsættes, men den er mere formel end reel. Det er ganske rigtigt, at denne Konvention kan vedblive at bestaa, selv om en enkelt Magt eller flere Magter opsiges den. De Magter, der have tiltraadt den, tror jeg, det ærede Medlem nævnte ganske rigtig, det er jo nemlig Danmark, Tydskland, Frankrig, Belgien, Storbritannien og Nederlandene; at Nogen senere skulde have tiltraadt den, har jeg ikke hørt; at